

[Bernhard Baunsgaard]

tage klar stilling og gennemføre det, som venstres daværende skatte- og økonomiminister gennemførte, nemlig at det beregnes ens for alle, fradragene skal have samme værdi for alle.

Hvem skal nu være med? SF har lige advaret imod at inddrage regeringen i bestræbelserne. Det kan man selvfølgelig gøre, og hvad risikerer man så? I øjeblikket viser alle meningsmålinger, at ved et valg nu ville de fire regeringspartier plus fremskridtspartiet få flertal. Med andre ord: hvis vi gennemfører en skattereform nu og mod regeringen og den derefter udskriver valg, kan den afskaffe den igen. Jeg tror, at det ville være klogt, om vi i dette tilfælde opfordrede til at samles om så meget, som vi kan nå af en skattereform.

Jeg vil gerne gentage, at hvis det ikke kan lykkes at få de ønsker omsat i handling, der er kommet i afsvækket form fra de konservative, venstre og andre, må vi prøve den udvej, men jeg foretrækker, at det bliver før et valg, for så er jeg sikker på, at flertallet ikke kommer til at ligge ovre til højre.

Wilhelm (VS):

Det forslag, vi drøfter her, havde vi jo i virkeligheden lejlighed til at drøfte betydelig mere udførligt under redegørelsesdebatten den 26. maj i år. Jeg skal derfor henvise til de mere detaljerede bemærkninger, vi gjorde dengang. Selv om vi ikke kendte de satser, socialdemokratiet ville sætte på de forskellige trin, var det dog muligt at have de samme principielle holdninger til det som nu. Jeg skal her kun trække nogle hovedsynspunkter op.

Vi finder, at det er vigtigt at forenkle indkomstskattelovgivningen, men det helt afgørende er, hvad det er for en fordelingspolitik, man lægger i en sådan reform. Det er i vores interesse at få en social omfordeling af skattebyrderne sammenlignet med, hvordan de er i dag.

I lyset af det synes jeg nok, at det er beklageligt, at fordi socialdemokratiet og Thorvil Kristensen-udvalget kan konstatere, at progressionen er undergravet af skattetænkning, så konkluderer man, at så opgiver vi progressionen, i hvert fald op til de dér 160.000, 170.000, 180.000, 190.000 kr., bliver det jo snart. Vi mener, det er en forkert konklusion at drage. Skattetænkningen skulle

man se at få umuliggjort. Det kan ikke i sig selv være nogen begrundelse for at opgive progressionen, at den er blevet gennemhullet af alle disse fiduser, man selv har været med til at introducere.

Vi synes, at det forslag, der er lagt frem, stadig vil betyde, at de største boligtilskud og de største pensionstilskud kommer til at gå til de højeste indkomster. Det er dem, der har det største boligforbrug, og det er dem, der har de største pensionshenlæggelser, og selv om man gør det procentvis ens for forskellige indkomstgrupper, så bliver de største tilskud derfor placeret dér.

Ellers synes vi, at det er forholdsvis uklart, både da det var fremme i maj i år, og nu, hvor det kommer frem igen, hvad de fordelingspolitiske konsekvenser vil blive. Der er ingen sammenligninger med de nuværende indkomstgrupper, der viser, hvordan de ville være stillet efter denne reform på indkomstskatteområdet. Vores mistanke er, at der vil være tale om en asocial fordelingspolitisk konsekvens.

Hvad vi klart kan se, er, at beskatningen bliver alt for lempelig for kapitalafkast fra passive anbringelser, og at den bliver uacceptabelt hård, som vi også allerede påpegede i maj 1982, når det drejer sig om beskatningen af ejerboliger, fordi man laver denne helt arbitrære regel om, at man skal beskattes ikke af det reelle kapitalafkast, men af 5 pct. af formuen.

Imidlertid bliver konklusionen den samme som i maj i år. Den lyder, at vi ikke totalt vil afvise, at de fordelingspolitiske virkninger, som er det væsentligste for os, mens vi i øvrigt agter at være fordomsfri, når det drejer sig om teknikkerne, kunne opnås også med udgangspunkt i en proportionalsskat med en forhøjet bundgrænse og med en fornuftig tillægsskat. Så vi er også til at snakke med, når vi skal have undersøgt virkningerne af dette nærmere, fordi det, der for os bliver det afgørende, er, om den samlede fordelingspolitiske virkning bliver acceptabel, og ikke, hvilken teknik man vælger for at opnå den.

Arne Bjerregaard (KrF):

Forslaget er jo ikke kristeligt folkeparti ukendt. Det var jo allerede på bedding, mens hr. Lykkesoft endnu var skatteminister, og jeg røber vel ikke nogen større hemmelig-